

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อความหมายของมนุษย์ นอกจากภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติแล้ว ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่จำเป็นจะต้องเรียนรู้อีกภาษาหนึ่ง เนื่องจากเป็นภาษาสากล โดยเฉพาะในปัจจุบันการสื่อสารคมนาคมและวิทยาการเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว คนไทยจำเป็นต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศ หรือค้นหาหาความรู้จากตำราภาษาอังกฤษ แม้ในชีวิตประจำวัน เราก็กังต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ เช่น อานปาย โฆษณา สลากยา หนังสือพิมพ์ ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความจำเป็นอันนี้ จึงจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายขึ้นไปจนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีความมุ่งหมายใหญ่เรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในบรรดาทักษะที่กล่าวมานี้การอ่านนับเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นปัจจัยสำคัญในการแสวงหาความรู้ ผู้อ่านมากย่อมได้รับความรู้และประสบการณ์มาก ทำให้มีความคิดเห็นกว้างไกล ทั้งยังได้รับความเพลิดเพลินอีกด้วย ทักษะนี้เองจึงมีผู้คนควาเกี่ยวกับการอ่านเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามยังไม่มีใครทราบอย่างแน่ชัดว่าการอ่านคืออะไร และมนุษย์อ่านได้อย่างไร ตลอดจนการสอนอ่านวิธีใดดีที่สุด แม้การสอนอ่านภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของเราเองครูและนักเรียนยังต้องประสบปัญหานานับประการ แล้วการสอนอ่านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศจะเป็นปัญหาสักเท่าไร ถ้าพิจารณาระยะเวลาเรียนภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดแล้ว จะเห็นว่านักเรียนไทยต้องใช้เวลาเรียนทั้งสิ้นประมาณ 6 - 8 ปี แต่ผลที่ได้ไม่คุ้มกับเวลาเงิน และพลังที่ต้องเสียไป และยังเมื่อเปรียบเทียบกับผลการเรียนของนักเรียนไทยกับนักเรียนต่างชาติซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศแล้ว ทำให้นาสงสัยว่าเหตุไฉนนักเรียนไทย

จึงเรียนไต่ถามน้อยกว่านักเรียนชาติอื่น ดังที่ แวน ไชอค¹ กล่าวว่า โดยการใช้วิธีสอนสมัยใหม่สอนนักเรียนที่มาเรียนภาษาอังกฤษแบบเร่งรัดที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน นักเรียนนับพัน ๆ คนสามารถพูดและเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีเท่า ๆ กับได้เรียน อ่าน และเขียนในเวลา 9 สัปดาห์ ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญมาก

รัสเซล² กล่าวว่า การอ่านอาจแบ่งได้เป็น 4 ระดับคือ

1. ระดับซึ่งเกี่ยวกับการสัมพันธ์ระหว่างคำกับเสียงของคำ
2. ระดับซึ่งอ่านเพื่อจับใจความ
3. ระดับตีความ
4. ระดับวิเคราะห์และวิจารณ์

การอ่านเอาความจัตอยู่ในระดับที่ 2 ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วเป็นจุดมุ่งหมายของการอ่านซึ่งปฏิบัติกันทั่วไป เบอรรอน และเคลย์บัท³ ได้ให้ข้อคิดว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมิใช่เป็นเพียงการแปลสิ่งที่อ่านออกมาเป็นคำพูด แต่การอ่านที่แท้จริงผู้อ่านจะต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน และมีปฏิกิริยาสนองตอบต่อสิ่งที่อ่าน จุดมุ่งหมายของการอ่านจะเป็นตัวตัดสินระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านพึงได้รับ

¹ไบรซ แวน ไชอค, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แปลจาก Method of Teaching English as a Foreign Language โดย คมคาย จงเจริญสุข (พระนคร: สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2506), หน้า 2.

²David H. Russell, "Reading for Meaning," Readings on Reading Instruction. ed. Albur J. Harris (New York: David McKay Company Inc., 1967), p. 266.

³Arnold Burron and Amos L. Claybaugh, "Basic Concept in Reading Instruction: A programmed approach (Ohio: A Bell and Howell Company, 1972), pp. 8-9.

การอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อน ดังนั้นการสอนอ่านให้ได้ดีจึงเป็นสิ่งยากยิ่ง ทั้งนี้ เพราะการสอนอ่านประกอบด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น ผู้เรียน ผู้สอน แบบเรียน การที่ ผู้เรียนจะอ่านได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับความพร้อมทางร่างกาย ระดับสติปัญญา ความสนใจ และจุดมุ่งหมายในการอ่าน ตลอดจนนิสัยในการอ่าน แต่ทัศนคติที่ดีต่อการอ่านจะเกิดขึ้นได้ก็ ต้องอาศัยครูเป็นสำคัญ เช่น ครูสามารถจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับความรู้ของครูมีเพียงพอหรือไม่ ครูเตรียมการสอนและตั้งใจสอนเพียงใด ใช้อุปกรณ์การ สอนช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นหรือไม่ เลือกเนื้อหาเหมาะกับวัย ความสามารถ และความ สนใจของนักเรียนหรือไม่ เหล่านี้เป็นต้น

นอกจากองค์ประกอบดังกล่าวแล้ว สิ่งที่สำคัญยิ่งต่อความเข้าใจในการอ่านคือ ความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษา ซึ่งยูจีน นิดา⁴ กล่าวว่าไม่มีส่วนใดของภาษาอยู่ได้โดยลำพัง เราไม่สามารถกล่าวถึงหน่วยเสียง หน่วยคำ และหน่วยโครงสร้างโดยไม่อ้างอิงถึงกัน ทั้งนี้ เพราะภาษาทำหน้าที่ร่วมกัน ส่วนย่อย ๆ ของภาษาจะเชื่อมโยงกันก่อให้เกิดความสัมพันธ์ ต่อกันทั้งหมดเป็นส่วนรวม ในการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็น ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน ผู้เรียน จำเป็นต้องเข้าใจส่วนประกอบย่อย ๆ เหล่านั้น เพื่อที่จะเข้าใจเรื่องที่อ่าน แมรี่ ฟินอค เชียโร⁵ กล่าวว่าผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษา อันได้แก่ เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ทั้งจะต้องมีความคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของภาษาอีกด้วย

บางคนเข้าใจผิดว่าการเรียนภาษาต่างประเทศคือ การเรียนคำศัพท์ ซึ่งเป็นการ เข้าใจผิดอย่างมาก การเรียนรู้ศัพท์เพียงอย่างเดียวไม่ช่วยให้เข้าใจภาษาได้เลย เรา จำเป็นต้องรู้ความหมายที่ลึกซึ้งลงไปกว่าที่กล่าวถึงในพจนานุกรม นั่นคือต้องเรียนรู้ความหมาย

⁴Eugene A. Nida, Morphology: The descriptive analysis of words (2d ed.; Ann Arbor, Michigan: University of Michigan Press, 1970), p. 341.

⁵Mary Finocchiaro, English as a Second Language from Theory to Practice (New York: Simon and Schuster Inc., 1964), p. 71.

จากโครงสร้างด้วย อย่างไรก็ตามมีครูไทยอีกไม่น้อยที่นิยมสอนอ่านโดยการแปล ครูเหล่านั้นมุ่งสอนศัพท์เป็นคำ ๆ ให้นักเรียนท่องศัพท์จำนวนมาก และอาศัยพจนานุกรมเป็นอุปกรณ์สำคัญในการอ่าน ซึ่งปัญหาที่ติดตามากคือ เมื่อนักเรียนจำเป็นต้องอ่านเองโดยไม่มีครูช่วยแปล เขาก็ไม่เข้าใจประโยคหรือข้อความนั้น ถึงแม้จะทราบความหมายของศัพท์จากพจนานุกรมที่กล่าวเช่นนี้มิได้หมายความว่า การสอนศัพท์เป็นสิ่งไม่จำเป็น ในทางตรงกันข้ามคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจ แต่มิใช่สอนเป็นคำโดด ๆ ทั้งนี้เพราะคำแต่ละคำมิได้มีความหมายเดี่ยว ความหมายของคำจะเปลี่ยนไปตามบริบท (Context) ดังนั้น ครูจึงควรสอนคำในบริบท และบริบทยังสามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน แม้เขาจะไม่ทราบความหมายของคำบางคำ

จากหนังสือ *The Teaching of English*⁶ สรุปความได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านที่จะเข้าใจความหมายของศัพท์ อย่างน้อยที่สุดผู้อ่านจะต้องเข้าใจคำศัพท์ 3 ชนิด คือ ศัพท์ในภาษาพูด ศัพท์ในภาษาเขียน และศัพท์ในบทความที่อ่าน แต่การที่จะสอนศัพท์ทุกคำเป็นสิ่งไม่จำเป็น ครูควรเลือกสอนคำที่มีความถี่ในการใช้สูง (high frequency words) โดยสอนให้นักเรียนรู้ความหมายและนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ส่วนคำที่มีความถี่ในการใช้ต่ำ (low frequency words) เพียงให้นักเรียนรู้ความหมายโดยดูจากพจนานุกรม หรือครูบอกก็เป็นสิ่งเพียงพอ อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยของ ยอร์จ เชอเรอร์⁷ ปรากฏว่าตาต้องการให้ครูเรียนอ่านด้วยตนเองแล้ว ไม่ควรมีศัพท์ใหม่เกิน 1 ต่อ 35 คำของ

⁶The Incorporated Association of Assistant Masters in Secondary Schools, The Teaching of English in Secondary School (3d ed.; London: Cambridge University Press, 1966), p. 22.

⁷George Scherer and Michael Wertheimer, A Psycholinguistic Experiment in Foreign Language Teaching (New York: McGraw-Hill Book Company, 1964), p. 93.

บทความนั้น สำหรับนักเรียนไทย มวกาเรต เพลย์ตัน⁸ ให้ข้อคิดว่า ถ้าใน 20 คำ นักเรียนไม่รู้จัก 1 คำ เขาจะรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเข้าใจเรื่องที่อ่าน นักเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไปควรได้รับการฝึกฝนเรื่องคำศัพท์ เพื่อเขาจะได้มีความสามารถในการอ่าน

เกทส์⁹ ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อการอ่านว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง ระดับความเข้าใจในการอ่านและความรวดเร็วในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจศัพท์ เพราะความเข้าใจศัพท์เป็นหัวใจของการอ่าน และจะช่วยให้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

อย่างไรก็ตาม การเข้าใจคำศัพท์หรือรู้ศัพท์เป็นจำนวนมากเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้อ่านเข้าใจประโยคยาว ๆ หรือประโยคที่ซับซ้อนได้ เพราะการเข้าใจประโยคที่อ่านมิใช่เป็นเพียงการนำความหมายของคำแต่ละคำมาเรียงกัน เมื่อคำเหล่านั้นอยู่โดด ๆ มันมีความหมายได้หลายอย่าง แต่จะสื่อความหมายได้ถูกต้องตามความประสงค์ของผู้เขียนก็ต่อเมื่อผู้เขียนนำคำมารวมกันอย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ที่เป็นเช่นนั้น เพราะ¹⁰ คำเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างผิว (surface structure) คำศัพท์ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนต่างก็เป็นเพียงสิ่งแสดงลักษณะทางกายภาพของภาษาเท่านั้น ส่วนความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างลึก (deep structure) ซึ่งจัดอยู่ในระดับที่ซับซ้อนกว่า ด้วยเหตุนี้เอง ในด้านกรอาน นักภาษาศาสตร์ปริวรรต (Transformational linguist) จึงให้ความสำคัญต่อไวยากรณ์เป็นอย่างมาก มิได้สนใจในแง่ที่ว่าประโยคต่าง ๆ ในข้อความนั้นถูกต้องตามไวยากรณ์หรือไม่ แต่มองไวยากรณ์ใน

⁸มวกาเรต เพลย์ตัน, "Suggestions for Teaching the Readers in Class," วารสารวิสามัญศึกษา, 7(พฤศจิกายน 2507), หน้า 19-21.

⁹Arthur I. Gates, The Improvement of Reading (New York: Macmillan, 1947), p. 657.

¹⁰Frank Smith, Understanding Reading (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1971), p. 185.

ฐานะที่เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความหมาย ผู้ที่ต้องการเข้าใจภาษาจึงไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงการ
เรียนรู้ไวยากรณ์ ทั้งนี้ เพราะข้อความจะมีความหมายได้ก็ต่อเมื่อคำต่าง ๆ ในข้อความนั้น
มาสัมพันธ์กันอย่างมีระเบียบ และเป็นไปตามแบบแผนของภาษา ดังที่เรามักได้ยินเสมอ ๆ
ว่า "form underlines meaning"¹¹

แม้เราจะทราบถึงความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความ
เข้าใจในการอ่าน แต่ครูมักไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร ทั้งนี้ เพราะครูมุ่งให้นักเรียนเรียนรู้
ความหมายจากศัพท์เท่านั้น แต่ที่ถูกต้องแล้ว ครูควรสอนให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายจาก
โครงสร้าง เอสกี¹² กล่าวว่า ในการสอนอ่านปัญหาด้านโครงสร้างก่อให้เกิดความยุ่งยาก
มากที่สุด แต่ได้รับการเอาใจใส่น้อยที่สุด โครงสร้างที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากในการอ่านขั้นสูง
คือ นามวลีที่ซับซ้อน กริยาวลีที่ซับซ้อน ตัวขยายอิสระ (free modifier) และโครงสร้าง
ทั่ว ๆ ไปที่ใช้ในภาษาเขียนแต่ไม่ใช้ในภาษาพูด เอสกียังให้คำแนะนำว่า ครูที่สอนอ่านขั้นสูง
จะต้องชี้ให้นักเรียนเห็นโครงสร้างที่เป็นปัญหา และหาวิธีสอนที่จะทำให้ นักเรียนอ่านโครงสร้าง
นั้นด้วยความเข้าใจ อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่าน แมรี ฟินอคเชียโร¹³
กล่าวว่า ทักษะที่จะช่วยให้อ่านเข้าใจได้ถูกต้องและรวดเร็วได้แก่ การจับใจความสำคัญและ
จุดประสงค์ของบทความนั้น การมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงในบทความ การ
เรียงแนวความคิด การทำนายผลที่จะติดตามมา และการสรุปความ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นว่า คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์มีความสำคัญไม่
ยิ่งหย่อนไปกว่ากันต่อการอ่าน และเมื่อสรุปความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษา

¹¹ Thomas Owen, Transformational Grammar and the Teaching of English (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1965), p. 14.

¹² David E. Eskey, "Advanced Reading: The Structural Problem," English Teaching Forum, IX (September-October, 1971), 15-19.

¹³ Mary Finocchiaro, Teaching English as a Second Language (Revised and enlarged; New York: Harper and Row, Publishers, 1958), p. 149.

อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหลาย ๆ ท่าน เช่น รัฟเวอร์¹⁴ เพลสเตอร์¹⁵ บรูคส์¹⁶ กูดแมน¹⁷ และ ทรอยค¹⁸ เกี่ยวกับความรู้และทักษะที่ผู้อ่านจำเป็นต้องมีแล้ว ในบรรดาความรู้และทักษะเหล่านั้นไม่มีผู้เชื่อว่าผู้อ่านใดเลยที่จะไม่พูดถึงความรู้ด้านการเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้าง ทั้งนี้ เพราะองค์ประกอบทั้งสองมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ถ้ารู้แต่ความหมายของคำศัพท์ แต่ไม่เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์เลย ก็จะไม่เข้าใจ หรือรู้แต่โครงสร้างไวยากรณ์ แต่ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์เลย ก็อ่านไม่เข้าใจเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการอ่าน และคิดที่จะทำการวิจัยว่า ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์จะมีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการอ่านหรือไม่เพียงใด และเหตุที่เลือกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ ก็เพราะเห็นว่า นักเรียนชั้นนี้เป็นชั้นเริ่มแรกของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักเรียนในชั้นนี้อาจเป็นปัญหาซึ่งนักเรียนในแผนกศิลป์ประสบด้วย ถ้าเราสามารถพบและแก้ไขปัญหานั้นเบื้องต้นได้แล้ว ก็จะทำให้การแก้ปัญหาในระดับที่สูงกว่าง่ายขึ้น เพราะได้ทราบสาเหตุมูลฐาน อันจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับนี้และระดับสูงกว่ามีประสิทธิภาพดีขึ้น

¹⁴Wilger M. Revers, Teaching Foreign Language Skills (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), p. 215.

¹⁵Ted Plaister, "Reading Comprehension for College Level Foreign Language Students," TESOL Quarterly, II (September, 1968), 40.

¹⁶Nelson Brooks, Language and Language Learning (New York: Harcourt, Brace and World, 1960), p. 164.

¹⁷Kenneths S. Goodman, Reading Process and Program (Illinois: Commission on the English Curriculum National Council of Teachers of English, 1970), p. 29.

¹⁸Saville Troike, "Reading and Audio-Lingual Method," TESOL Quarterly, VII (December, 1973), 396.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง
3. เพื่อศึกษาว่าความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องหรือไม่ เพียงใด
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในค่านำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการอ่านเอาเรื่อง

สมมติฐานในการวิจัย

1. คาดว่านักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์สูง จะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงด้วย
2. คาดว่านักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์สูง จะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงด้วย
3. คาดว่านักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์สูง จะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงด้วย
4. คาดว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความสามารถไม่ต่างกันในด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการอ่านเอาเรื่อง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่นำมาวิจัยครั้งนี้ สุ่มมาจากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ ในปีการศึกษา 2516 จำนวน 180 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร 4 โรงเรียน
2. การวิจัยนี้ไม่คำนึงถึงปัญหาหรือสาเหตุอื่น ๆ นอกจากเพศ ที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันในด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการอ่านภาษาอังกฤษ

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจไม่ได้ผลสมบูรณ์เท่าที่ควร เนื่องจาก

1. ตัวอย่างประชากรที่สุ่มจำนวน 180 คน ซึ่งเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์แล้ว จำนวนตัวอย่างประชากรดังกล่าวนี้ว่าน้อยเกินไป อาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง

2. ในบางโรงเรียน ที่เลือกมาศึกษา ผู้วิจัยทดสอบนักเรียน หลังเลิกเรียน นักเรียนมีความเหนื่อยจากการเรียนมาแล้ว อาจทำให้ทำข้อทดสอบไม่ได้ดีเท่าที่ควร

ขอตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยนี้มีความเชื่อถือได้ มีเนื้อหาครบตามหลักสูตร และใช้วัดความสามารถของนักเรียนในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่านเอาเรื่องได้จริง

2. การทดสอบและการคุมสอบเชื่อถือได้ เพราะผู้คุมสอบและผู้ถูกทดสอบทุกคนได้ปฏิบัติตามข้อตกลงอย่างเดียวกัน

3. ผู้วิจัยถือว่า คำว่า "ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ" และ "การอ่านเอาเรื่อง" ที่ผู้วิจัยใช้ เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันทุกประการ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาแนวทางการสร้างข้อสอบจากหนังสือ Language Testing¹⁹ หนังสือ Testing English as a Second Language²⁰ และจากหนังสือ

¹⁹Robert Lado, Language Testing: The Construction and Use of Foreign Language Test (Lond: Longman, Green and Co., Ltd., 1961).

²⁰David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York: McGraw-Hill Book Company, 1969), pp. 60-63.

เทคนิคการวัดผล²¹

- 2. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ ตลอดจนแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นดังกล่าว เพื่อนำมาพิจารณาในการสร้างแบบทดสอบ
- 3. ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการอ่านเอาเรื่อง
- 4. เลือกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการทดลองสอบ 2 ครั้ง
- 5. ปรับปรุงแบบทดสอบที่นำไปทดลองสอบ แล้วนำไปใช้ทดสอบกับตัวอย่างประชากร
ตั้งไว้ก่อนแล้ว
- 6. นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
- 7. สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

- 1. ทำให้ทราบระดับความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ในเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่านเอาเรื่อง อันจะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับที่จะปรับปรุงการเรียนการสอน
- 2. ทำให้ทราบว่า เพศ มีผลต่อความสามารถในเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการอ่านเอาเรื่องหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางในการวางโครงการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้ให้
ได้ผล
- 3. ทำให้ทราบว่า ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องหรือไม่เพียงใด
- 4. ทำให้ทราบว่าความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องหรือไม่เพียงใด
- 5. ทำให้ทราบว่า ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ และไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องหรือไม่เพียงใด

²¹ชวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล (พระนคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรเจริญทัศน์, 2506), หน้า 226-246.

6. ผลที่ได้จากการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่ผู้อื่นในการวิจัยต่อ ๆ ไป

คำจำกัดความ

1. ความสัมพันธ์ หมายถึง ความเกี่ยวข้อง
2. คำศัพท์ หมายถึง ศัพท์สองประเภท คือศัพท์ที่นักเรียนในระดับนี้ควรจะต้องทราบความหมายและนำไปใช้ได้ถูกต้อง ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน และศัพท์ที่นักเรียนในระดับนี้ควรรู้ความหมายโดยไม่จำเป็นต้องสามารถใช้ศัพท์เหล่านั้นได้ในการพูดและการเขียน
3. โครงสร้างไวยากรณ์ หมายถึง ระเบียบวิธีดาร์เรียงเรียงคำเข้าในประโยค และระเบียบวิธีเรียงส่วนประกอบของคำ²²
4. การอ่าน หมายถึง การอ่านในใจ เพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน
5. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถที่จะอ่านข้อความจากแบบทดสอบได้อย่างเข้าใจถูกต้อง และสามารถตอบคำถามได้
6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนหญิงชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 180 คน ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²²Robert Lado, op. cit., p. 142.